

סוללים דרן

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>'פרוטקשן' של אחדות</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>באב אינו תחליף למוסר</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>מחשבות על מצבנו לאחר שנתיים במלחמה</u>	<u>3</u>
<u>14</u>	<u>לבקש מהערבים לסלוח לנו</u>	<u>4</u>
<u>17</u>	<u>כשהסיפור האמיתי נעלם מן העין</u>	<u>5</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

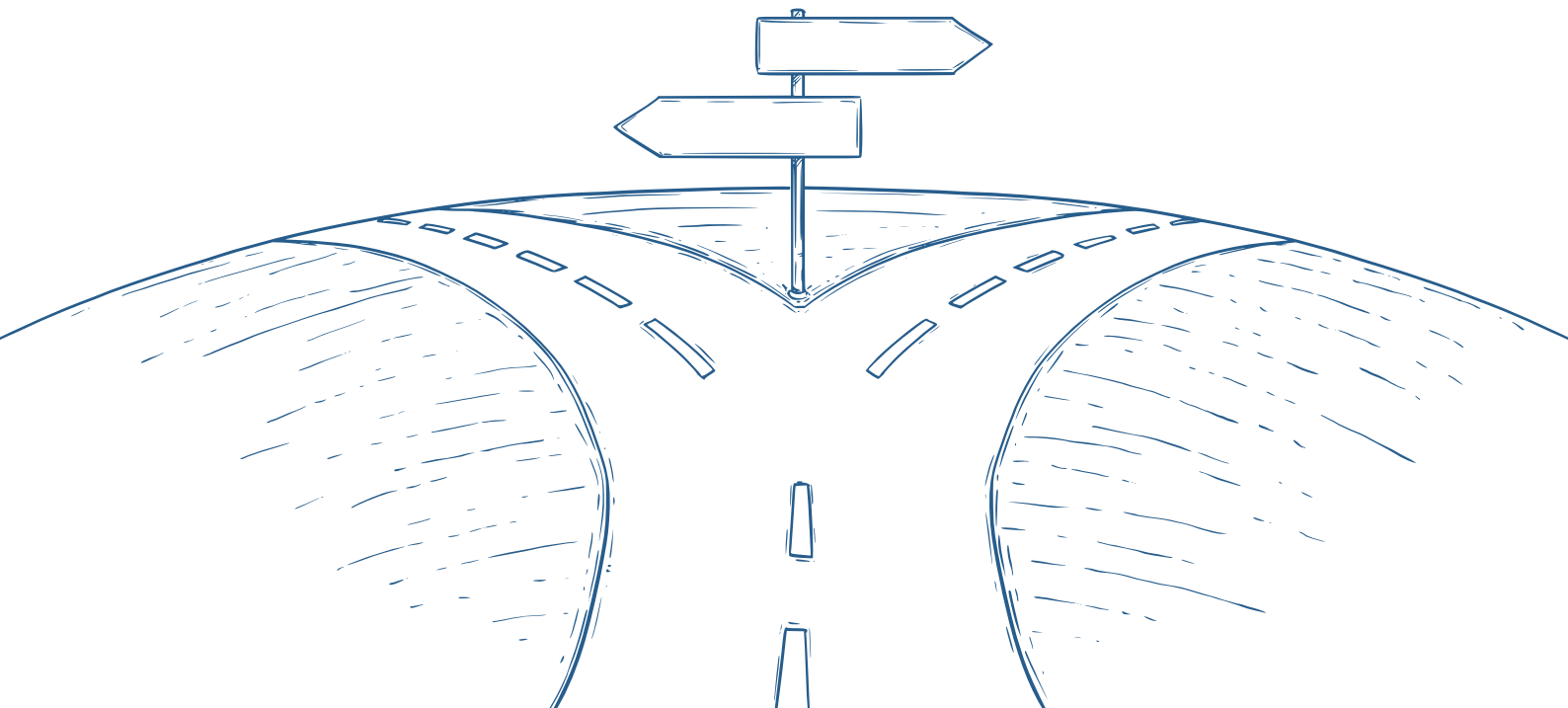
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

'פרוטקשן' של אחדות

איתי אסמן

א. "מדוע אתם נגד אחדות?" כך אנו נשאלים לעיתים. בשאלה המוזרה הזו מוטמעת תפיסה הגורסת שרק מי שעושה במונח שימוש קבוע, הוא הבעלים על אותו הערך.

כך אם אתה מזכיר כל הזמן שלום, רק אתה בעד שלום, ולכן "שלום עכשיו" זהו ארגון שלום, וכל השאר אינם בעד שלום. וכך מי שקוראים לעצמם "הדמוקרטים" רק הם בעד דמוקרטיה וכל השאר הם פשיסטים מסוכנים. וכך בימינו, על פי אותה פרקטיקה נלוזה, כל מי שמרבה להזכיר אחדות רק הוא בעד אחדות, וכל השאר נתפסים כפלגנים שאינם מעוניינים באחדות. **כל הרוצה לנהוג בדורסנות תוך שהוא ממלמל 'אחדות', 'אחדות', יהיה פטור ממענה ראוי על השאלה כיצד דרכו אכן מובילה ליעד הנכסף.**

מעבר לשיח השקרי הזה, מסתתרת מאחוריו גם אלימות דורסנית מעונבת. משום שהוא סותם את הפה בנימוס לכל מי שחושב אחרת. כך כל מי שלא הולך לקפלן או לכיכר החטופים בשם האחדות, לא זו בלבד שהוא לא קידם את השבת החטופים, אלא שהוא גם לא קידם אחדות ושלום.

ב. מאפיין נוסף, ומאוד מעניין, יש למבקשי האחדות האלה (הבאים בעיקר משורות המחנה הדתי הטהרני).

לשיטתם, האחדות כאמור היא רק על פי דרכם, תפיסת עולמם והמקום בו בחרו שתתקיים האחדות; קפלן וכיכר החטופים. לכן לא נמצא אותם בהפגנות נגד עוולות מערכת המשפט למשל. הם לא יקיימו מפגשים גדולים עם אנשי פריפריה או חרדים, כי האחדות היא תמיד עם "השונה" ולא עם "הדומה".

כך מבלי לשים לב אותם 'לוחמי אחדות' לא מבחינים שהם כל כך הזדהו עם השונה, עד שמי שהם חושבים שהוא דומה להם, כבר חש שהם עברו צד. באופן הזה הם חיים בדמיון שהם מהאוו"ם העושה שלום בין כל המחנות, כאשר האמת רחוקה מכך.

ג. במדינת ישראל מצוי רוב עצום המבקש אחדות. נקודה. אך לצד הרוב הזה במדינת ישראל מצוי מיעוט קיצוני המושך את השיח למחוזות רעים. בכל פעם שמהו לא מסתדר לו הוא שורף את המדינה. הקבוצה הזו לעולם לא מרוצה מתוצאות הבחירות ושום דבר לא יגרום להם לשחרר את לפיתת החנק על מערכות המדינה. בטענות ציניות הם דוחים כל פשרה וטוענים שכל עוד לא מקשיבים להם - לא תתקיים אחדות במדינת ישראל.

”
כל הרוצה
לנהוג
בדורסנות
תוך שהוא
ממלמל
'אחדות',
'אחדות',
יהיה פטור
ממענה
ראוי על
השאלה
כיצד דרכו
אכן
מובילה
ליעד
הנכסף

”
את הרוב אי אפשר
להאשים בקלות אז
האשמה מופנית
לממשלה המייצגת את
הרוב. כך יוצא
שהדתיים, המתנחלים
והחרדים מפלגים וכל
מי שלא הולך לכיכר
החטופים לא אכפת לו
מאחדות ישראל

פתאום מסתבר שהרוב לא בדיוק קובע כפי שהיה במשך שנים אלא ה'אחדות' קובעת. והאחדות חייבת להיות עם קבוצת המיעוט המאופיינת הזאת ולא עם קבוצת הרוב.

ד. יש רק בעיה קטנה - המיעוט הזה לעולם לא מרוצה ולא יכבד את בחירת הרוב, וכך יוצא שאותם 'לוחמי אחדות' המתיימרים לדבר בשם הרוב ממנו הגיעו, ומקיימים פשרות בשמו, **עסוקים בריצוי אינסופי חסר תוחלת**, כי המיעוט הזה הקובע את הטון דוחה הכל; רפורמה משפטית, תקשורתית, מינוי זיני לראש השב"כ, כיבוש עזה, **ולא רוצה עוד הרבה דברים שחלק גדול בעם דווקא כן רוצה.**

כך מתבצע "פרוטקשן של אחדות" בו כל הזמן הרוב מואשם שהוא פלגן, מנקודת מבטו של המיעוט כמובן. **אין כאן אחדות אלא עבדות.**

ומה השיטה? את הרוב אי אפשר להאשים בקלות אז האשמה מופנית לממשלה המייצגת את הרוב. כך יוצא שהדתיים, המתנחלים והחרדים מפלגים וכל מי שלא הולך לכיכר החטופים לא אכפת לו מאחדות ישראל. שח-מט.

ה. שאלה: האנשים הנמצאים בקפלן ובכיכר החטופים הם יהודים, הם אחים שלנו, כדי שיהיה כאן ניצחון במלחמה אנחנו זקוקים להם. התחושה שהם פגועים היא לעיתים מוצדקת, צריך לפייס אותם עד שירגישו אחים שלנו, יש ביניהם אנשים חשובים שבנו את המדינה ועשו דברים חשובים בביטחון ישראל. למה לא לקחת חלק במיזמים האלו?

תשובה:

כל שיח השומר על הכללים הדמוקרטיים ראוי וחשוב. **השאלה הדורשת כנות היא האם מונח אקדה ואיום על השולחן או מוכנות לקבלה אמיתית. אם מונח אקדה סמוי, זו אינה אחדות אלא 'פרוטקשן של אחדות'.**

האם לאחר הבחירות הם יכבדו את התוצאות ויפסיקו לשרוף את המדינה ולאיים בסרבנות? אם לא, איזו אחדות יש כאן?

אין בעיה לקחת חלק במיזמי אחדות, אבל מדוע הם חייבים להיות בכיכר הממותגת הזו או במפגשים עם החולצות והסמלים שלהם? לא זו בלבד שהאנשים בכיכר החטופים לא מייצגים את כל אזרחי מדינת ישראל, הם גם לא מייצגים את כל תושבי תל אביב.

העובדה שהתקשורת טוענת שהכיכר הזו מייצגת את כל החברה הישראלית, לא הופכת את זה לעובדה.

יש הרבה אנשים בעם ישראל שאפשר לעשות אחדות גם איתם, ולא עם מיעוט זועף, מחמיץ פנים שאין יכולת וצורך לרצותו.

הנה עוד כלל: ראוי שכל אדם ידבר בשם עצמו בלבד. אם אתה רוצה לדבר בשם מחנה מסוים, לך לקלפי ותעמיד את עצמך לבחירות. אל תלך לכיכר כמייצג הציבור הדתי, הציבור הימני או המילואימניקים.

ו. שאלה: מה הבעיה ללכת לכיכר להתפלל או לעשות חברותא, הכיכר לא שייכת להם אלא של כלל ישראל ואני הולך לשם ומוסיף טוב?

תשובה:

זוהי נאיביות.

כיכר החטופים / קפלן זהו סמל. **כאשר אדם עונד סמל מסוים, הוא מזדהה עם תוכנו, וזה מה שמשודר למי שרואה אותו.** אדם לא יכול לומר "אני עונד את הסמל אך לא מסכים עם כל מסריו".

כדי להבין איך נוצר סמל ומהן השפעותיו דרושה יכולת אבחנה. אינך יכול למשל לענוד סיכה של סמל הגאווה ולטעון שאתה רק מזדהה עם בקשת הסובלנות הצרה בלי להבין את המכלול שהסמל מייצג.

סמל מבטא רעיון כולל, תרבות ותודעה ציבורית רחבה. לטעון שאתה הולך לכיכר החטופים ולבודד את מעשיך הטובים שם, מבלי להתייחס לסמל ולדף המסרים של המקום, אלו דמיונות ולא המציאות עצמה.

ז. עלינו להוסיף אחדות **בכל** עם ישראל; עם לוחמי צה"ל, עם הפצועים, עם המשפחות השכולות, עם האלמנות, עם החרדים, עם המסורתניים, עם הדתיים, עם השמאל הציוני ועוד. **מדוע התודעה של אנשים מסויימים מנסה לעשות אחדות עם הסמלים של מארגני המחאות ולא עם האנשים עצמם ללא יחסי ציבור?**

יש לכבד את הצרכים של כולם, ולא להתמקד רק בכיכר אחת ולטעון שבלעדיה אין אחדות. בקשת אחדות כנה אמורה להיראות אחרת לגמרי.

וכמו ביחסים תקינים בתוך המשפחה, ריצוי אינסופי לא יסייע, הוא רק יחמיר את המצב.

"והאמת והשלום אהבו"

כאב אינו תחליף למוסר

אריאל אוסטרבך

א. לפני מספר שנים השתתפתי בסדנה לבינוי קהילה. השאלה המרכזית שעמדה על הפרק הייתה: מי נחשב חבר בקהילה, ומהם הקריטריונים לחברות.

מנחת הסדנה טענה שהצורך בקריטריון והגדרה נובע מפחד. כלומר: אם כל אחד יקבל מענה לפחדיו וכאביו - אזי נוכל לתפקד יחד כקהילה. **הבעיה בגישה הזו, שהיא מעקרת את עולם הערכים והחתימה לאמת.**

לדוגמה, ברור שקהילת צמחונים לא תוכל לקבל אל תוכה קרניבורים. לא בגלל שהם גורמים לכאב, אלא בגלל שהם סותרים את מטרת הקהילה. כאשר השיח נסוב רק סביב קושי וכאב אזי איבדנו את אמת המידה הערכית, ואף את בוחן המציאות הפשוט.

כשמנסים לבנות קהילה רק על סמך כאב מייצרים עיוותים גדולים, וכך מגיעים לטקסים משותפים ולחיבור הזוי בין משפחות שכולות שבניהן נפלו במלחמה, לבין משפחות האויב שגם בניהן נהרגו.

"אמא ערבייה שכולה היא כמו אמא יהודייה שכולה" - כך אמר בעבר העיתונאי רזי ברקאי לאב שכול. האמירה הזו מקוממת לא רק בגלל חוסר הרגישות שבה, אלא משום שאלו דברי הבל מוחלטים.

שוב, אם המדד הוא כאב, לכאורה ברקאי צודק; אך אם האמת והמוסר הם נר לרגלינו - וודאי שמדובר בהפכים מוחלטים. מחבל ארוך שנהרג אינו דומה בשום אופן לחייל ישראלי גיבור.

אנו מזדהים עם בני עמנו, עם הצדק, האמת והיושר, וממילא מסייעים לאחינו בכאבם. וכמובן שאנו מתעבים את הרוע ואת שליחיו, ושמחים בכיליונו.

ברגע שהכאב הוא הקריטריון - הדרך לתהום סלולה.

ב. הכאב הוא רגש, ונהוג לומר שעם רגשות אי אפשר להתווכח. **קשה להעמיד את הרגשות במבחן הביקורת, שכן הם מתעוררים בצורה אינסטינקטיבית.**

אנשים יכולים לבכות בהקשיבם להספד בלוויה של גיבור ישראל, ולבכות גם בצפיה בתכנית ביטול.

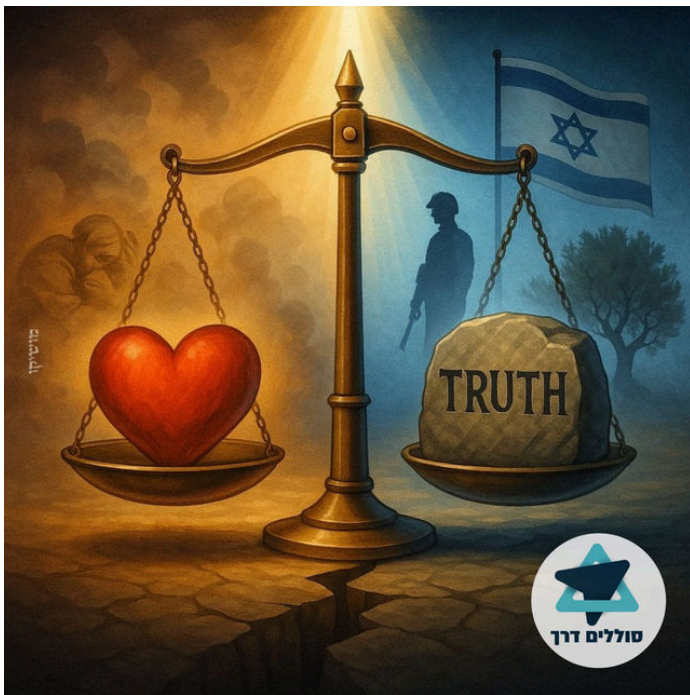
במניפולציה נכונה בעריכה - הצופים יוצפו בהתרגשות בגלל שפלוני שם מעט מדי מלח, ואלמוני הקדיח את תבשילו עם עודף כוסברה.

הסתמכות על הרגש ללא בקרת השכל עלולה לגרום לנזקים אדירים. יחד עם זאת, הרגש הוא מניע חזק לפעולה. כאשר דוד המלך מוצא את העיר צקלג שרופה ומבין שאנשיה נפלו בשבי, הוא בוכה עד שאין בו עוד כוח לבכות. לאחר הבכי, יוצא דוד למרדף ומלחמה בעמלקים, נוקם בהם ומחזיר את השבויים. **לאור בקרת השכל - ורק לאחריה - ניתן וצריך להשתמש ברגשות העזים שהתעוררו אצלנו בעקבות הטבח, כדי שיהיו**

כשמנסים לבנות קהילה רק על סמך כאב מייצרים עיוותים גדולים, וכך מגיעים לטקסים משותפים ולחיבור הזוי בין משפחות שכולות שבניהן נפלו במלחמה, לבין משפחות האויב שגם בניהן נהרגו

”
**זוהי מחשבה הרואה
 באדם יצור כלכלי
 וחומרי בלבד, ולא
 כזה המונע
 מתפיסות עולם,
 מִדַּת ומעולם ערכי,
 המניעים אותו**

המנוע של "השבת שבעתיים אל חיק מענינו". כאשר הרגש והכאב הפרטיים נובעים ממכלול ערכי שנצרף בכור הברזל השכלי והלאומי הם מביאים ברכה גדולה.

ג. בעולם שבו הכאב הוא המדד היחיד - הכל נמדד באופן שווה. כך יכול היה סטיב וויטקוף לנחם את ח'ליל אל חיה מראשי החמאס על מות בנו ולהביע הזדהות, משום שגם הוא איבד את בנו שמת ממנת יתר. "שנינו חברים באותו מועדון ממש רע - הורים שקברו את ילדיהם", כך אמר.

אם זו טקטיקת משא ומתן היא כמובן לגיטימית, אך אם היא מבטאת תפיסה ערכית, זהו טירוף.

השוואת אלו שחיללו את צלם אלוקים לאלו שנשאו אותו היא בזויה **והיא מתחילה במדרון חלקלק - בקבלת 'חוקי המשחק' שבהם הכאב קודם לכל.**

ד. חזון אוסלו מתכתב היטב עם שיח הכאב. ההתמקדות בפרט, רווחתו וכאביו האישיים, כמעט בהכרח מביאה לניתוק מהלאום, מהכלל ומהמוסר. לשיטת מחוללי ההסכם, הרווחה הכלכלית היא העיקר ולשם כך יש לוותר על כל שיקול אחר, כמו חבלי מולדת ומשמעויותיהם, וכמו מורשתנו.

לוחמים רבים ששירתו ביהודה ושומרון שמעו שהמניע לפיגוע של מחבל נבע בגלל ש"חברה שלו עזבה אותו" ולכן יצא לבצע פיגוע.

לשיטתם, אם לא יכאב לו - הוא לא יפגע. במציאות, שורשי הג'יהאד עמוקים קצת יותר מאשר המשקל החלול של חופן דולרים.

זוהי מחשבה הרואה באדם יצור כלכלי וחומרי בלבד, ולא כזה המונע מתפיסות עולם, מִדַּת ומעולם ערכי, המניעים אותו.

ה. תפיסת 'שיח הכאב' לא מסתפקת בהיעדרה של האמת והחלפתה בעולם רגשות הפכפך. 'שיח הכאב', הטוען לרגישות, הופך במהירות לאלים ודורסני.

לחצים אדירים מופעלים על הציבור להוכיח שהוא מזדהה עם הכאב של האחר על פי שיטה ודרך ספציפיים מאוד.

לא מספיק שתמסור את נפשך במלחמה בהתגייסות מופלאה; אתה חייב, תחת איומי אקדח סמוי, להוכיח שאתה מזדהה עם הכאב על ידי אימוץ סממנים חיצוניים מוכתבים - התייצבות ב"כיכר החטופים" וענידת סמל הכניעה הצהוב.

מדובר באותו עיקרון, לפיו ההזדהות הרגשית מחייבת ויותר ערכי.

ו. 'שיח הכאב' בא לידי ביטוי גם בתרבות ובתקשורת. מגיש 'חדשות 12' ערד ניר תמצת את הכאב האוניברסלי והשווה את שני הצדדים במילים: "אמא היא אמא היא אמא". 'טקס הזיכרון המשותף' בו זוכרים את חללינו יחד עם הרוגי האויב מבוסס על תפיסת העולם הזו:

"היוזמה המשותפת נועדה להעביר מסר ברור לשני העמים ולהבהיר כי **כאב השכול והמלחמה פוגעים ומשפיעים על חייהם של שני הצדדים... יום הזיכרון המשותף מתקיים בכל שנה במקביל ליום הזיכרון הישראלי, כאשר הבחירה במועד זה מבקשת לזכור ולהכיר בכאבם של שני הצדדים בסכסוך...".**

ז. יש ממי ללמוד. יהושע שני וצביקה מור, חברינו, אינם מצפים שיתקבלו דבריהם עקב היותם כואבים או חלשים.

הכאב הבלתי נתפס, שזר לא יבינו, כרוך ברגישות אמנם, אך הוא לא מחייב לגיטימציה ואימוץ תכתיבים לצדדים כלשהם.

הם מבקשים שלא יעשו להם הנחות - אלא יתווכחו עם טיעוניהם בענייניות.

זהו מודל ראוי להערכה.

המעבר מדיון מבוסס-כאב להבעת עמדה מבוררת, מכובדת ומנומקת - הוא צו השעה.

”
**לא מספיק
שתמסור
את נפשך
במלחמה
בהתגייסות
מופלאה;
אתה חייב,
תחת איומי
אקדח
סמוי,
להוכיח
שאתה
מזדהה עם
הכאב על
ידי אימוץ
סממנים
חיצוניים
מוכתבים -
התייצבות
ב"כיכר
החטופים"
וענידת
סמל
הכניעה
הצהוב**

מחשבות על מצבנו לאחר שנתיים במלחמה

בן יעקב סבו

א. שבויים יהודים זה חילול השם

כל עוד יש נפש אחת מישראל השבויה בין האומות הרשעות, זה חילול השם מאין כמוהו. זהו חילול כבוד ישראל משום שהוא מעיד על חולשותיו, וחילול כבוד ישראל משמעו חילול כבוד ד' בעולם. כשכבוד ד' מאבד מיוקרתו בעולם, העולם כולו מתקלקל, מרקיב ונהרס, ואז הרשעה מרימה ראש. חושבת אז הרשעה שהזמן ישחק לה. לא סתם לקראת סיכומה של גלות ישראל, גלות המעידה על חולשתו של ישראל ולכן מהווה חילול השם עצום, מצאה הרשעה הנאצית אומץ לשלוף את טפריה ולהכות ללא רחם. אין לך חילול השם גדול יותר מאשר הגלות. וכך גם השבי. **שבי יהודי הוא חילול השם מתמשך.** שלא כמו הנופלים הקדושים, מצב של שבויים הוא מעונות שכן יוכל לתקון, בכל יום ויום. מעבר לכאב הפרטי הבלתי נתפס, שעליו אין צורך להכביר במילים, זהו גם דבר הפוצע את הלב הלאומי.

ב. יש רק דבר אחד שמוריד את כבודנו הלאומי יותר מאשר שבויים - והוא: כניעה לשובים!

כניעה יכולה להיות בהסכמים שבהם אנחנו מוותרים לאויב כדי שיואיל בטובו לשחרר את אחינו. כניעה יכולה להיות גם תודעתית. זו הכניעה היותר חמורה והיותר נסתרת, שבה אנחנו משתעבדים לצורת חשיבה הזרה ליהדותנו. אנו משתעבדים לחוקי המשחק שמתווים לנו. מוסר הלחימה הנוצרי והפרוגרסיבי, השולט בפקידות המדינה, מנהל את המלחמה הזאת בניגוד לרצון העם. וכך אנו משתמשים ב'שיטת הפשיטות' של הפיקוד הצה"לי וביזכויות האויב של הייעוץ המשפטי. זהו שבי שבגללו נהרגו מאות לוחמים ואלפי יהודים אמיצים וקדושים. האין זה השבי המסוכן ביותר?

העזתים, המכירים את חולשתנו, והיודעים כי צה"ל משנה תוכניות בשל חשש לחיי שבויים גם במחיר סיכון חיילינו, הקפידו לשנע שבויים לאזורי הלחימה של צה"ל, כדי שצה"ל לא יתקוף את המקומות שהעזתים מעוניינים שלא יתקוף.

אנחנו לכודים בשבי תודעתי המשחק בכללים של האויב. אנו שבויים.

וזה חילול השם הגדול ביותר.

העזתים, המכירים את חולשתנו, והיודעים כי צה"ל משנה תוכניות בשל חשש לחיי שבויים גם במחיר סיכון חיילינו, הקפידו לשנע שבויים לאזורי הלחימה של צה"ל, כדי שצה"ל לא יתקוף את המקומות שהעזתים מעוניינים שלא יתקוף

”
**כל הסחות הדעת האלו
פירקו אותנו מבפנים,
הרחיקו אותנו
מהניצחון, מההכרעה,
מהקריאה לפרק את
אויבינו בלחימה
אינטנסיבית לפי המוסר
היהודי ולא הנוצרי, לפי
רצון העם ולא בכפייה**

ג. פירוק טבעת האש

כמעט בלי לשים לב נלחמנו במלחמה הזאת ב-7 חזיתות שונות, ובכולן הכינו את אויבינו באופן שלא ייאמן. אמנם בשום זירה לא מוצתה המלחמה עד הסוף, אבל אל יהיה הדבר הזה קל בעינינו.

הצלחנו לפרק את חיזבאללה, עזה, את אסד וצבאו בסוריה, את הגרעין האיראני, להפציץ בלב קטאר שבאמצעות כספה שולטת בכל בעולם - כל זאת ועוד בתוך כל הלחצים והמתחים הגיאוגרפיים והדיפלומטיים ורגישות היחסים הבין-לאומיים. מי שאינו מבין שזוהי אבן דרך בתולדות ישראל, לא מבין היסטוריה ולא מבין פוליטיקה.

יש מי שיצמצם את כל הסתכלותו ל'מבט דרך קשיתי', המתעסק רק בתחום אחד ולא בתמונה השלמה, ויצעק 'אבל מה עם ההתישבות בחומש?!', או שיצעק 'אבל מה עם הרפורמה?!', או למשל 'אבל מה עם ביזור הכלכלה?!'. יש כאלו, אבל הם לעולם לא יבינו מנהיגות ואחריות על כלל ישראל מה היא.

צריך להבין:

במצבנו, כשכל מערכות המדינה הן לעומתיות לרצון העם;
כשרבים בעם עונדים את סיכת הכניעה הפרוגרסיבית הצהובה;
כשהמוני תמימים שימושיים נוהרים לכיכר ניצול החטופים של מטה המשפחות החטופות;
כשאנשים דתיים הדהדו בקול רם לא קריאה לניצחון, לא ביקורת נגד המחלישים והמפרקים, אלא דווקא הכפשה, פילוג והתנגחות נגד הציבור השומר תורה ומצוות, וכמעט אף אחד לא הגן עליהם;

כשכל הסחות הדעת האלו פירקו אותנו מבפנים, הרחיקו אותנו מהניצחון, מההכרעה, מהקריאה לפרק את אויבינו בלחימה אינטנסיבית לפי המוסר היהודי ולא הנוצרי, לפי רצון העם ולא בכפייה מצד יועצים משפטיים ודיפסטייט לעומתי -

כשמבינים את זה, מבינים שההישגים שלנו עד עתה הם לא פחות מדמיוניים!

אחריות דורשת להחזיק חשבון רחב וגדול, להבין את כל מרחב האתגרים.

ד. גולת הכותרת של השנתיים האחרונות

יחד עם זאת, עם כל הכבוד לפירוק רוב חזיתות המלחמה שמולנו, בידוע הוא שהאתגר הכי גדול שלנו מעולם לא היה ולא יהיה אויב חיצוני. 'קמח טחון טחנת, היכל שרוף שרפת' אומרת במדרש ירושלים לבבל. להכריע את רוב אויבינו יכולנו ונבנה בנו הרצון לכך כבר לאורך שנים רבות, אילולא הדיפסטייט החוסס את העם מלבטא את רצונו הבריא והחכם.

במובן הזה, הדבר אולי הגדול ביותר שקרה פה בשנתיים האחרונות הוא מינוי האלוף במיל' דוד זיני לראשות השב"כ.

זו הפעם הראשונה מאז קום המדינה שהרוב היהודי - שכבר כמעט חמישים שנה מנצח בבחירות כמעט בקביעות - מצליח למנות פקיד בתפקיד בכיר כל כך.
פעם ראשונה.

ככה נראים ריפוי ואחדות! כאשר לעם, הריבון, 'מותר' בפעם הראשונה גם להשפיע, אפילו בניגוד לדעתו הכוחנית של הדיפסטייט.
כשמבינים שהדרך לניצחון בכל אתגרינו הוא בהבסת הפרוגרס ובפירוק הדיפסטייט - מבינים את התמונה הכוללת.

ה. עם ישראל - פניו לאמונה וליהדות

מבצע ההונאה הגדול בהיסטוריה הוא מסע התעמולה של התקשורת הישראלית. יום יום ושעה שעה, בהשקעה של מיליארדים, התקשורת מספרת לכל המעוניין שהחברה הישראלית היא בכיניית, חלשה, מדוכאת, שבירית, חסרת זהות, מנותקת שורשים, נטולת משמעות, עלובה ונרפית.

מי ששומע את זה הם לא רק רבים מבני העם היושב בציון - אלא גם אויבינו. והם האמינו לזה.
ברור שאם סינואר, נסראללה וחמינאי היו שומעים במקום ערוץ 12 את מערך השיעורים של מכינת עלי, למשל, הם לא היו מעיזים לתקוף.
אולי כדאי להתחיל לתרגם את השיעורים לפרסית...

ו. מרגש לראות את העוצמות של הדור

העוצמות של החיילים הצעירים, שפשוט לא מתלוננים ורק דוהרים קדימה לניצחון;
של העם - שאינו נשבר ומוכן להמשיך עד הסוף בכל מחיר;
של הצבא, שנהיה יהודי הרבה יותר - ולכן גם מנצח הרבה יותר.
של השבויים, ששבו מן הגיהנום העזתי והתחברו ישירות לשורשיהם ולאביהם שבשמיים -
"שם הרגשתי הכי קרוב לקב"ה. זה מה שהחזיק אותי", הם אומרים.
כשמתנתקים מכל הקליפות, מכל תקוות השווא לאחוז במשהו חומרי יציב, מתחברים לשורש האמונה.

”
זו הפעם הראשונה מאז קום המדינה שהרוב היהודי - שכבר כמעט חמישים שנה מנצח בבחירות כמעט בקביעות - מצליח למנות פקיד בתפקיד בכיר כל כך

וכך אמר עומר שם טוב בן ה-21 לקהל בצל סוכתו:
"אם יש משהו שאני 'מתגעגע' אליו בשבי, זה הדרך שבה הייתי מדבר עם השם. אני עד היום
מנסה לעשות את זה. פעמים אחדות שאני מצליח להרגיש אותו ברמה שהרגשתי אותו שם. כי
שם הייתי מדבר איתו ורואה ומרגיש אותו. אתה מרגיש את הלב שלך מתרחב באמצע החושך.
ואתה מרגיש אור ענק. ב"ה".

אנחנו בכיוון טוב.
כמובן עוד ניפול, נחטוף ונכאב, כי ככה נראים החיים.
אך אנו בכיוון מופלא.
עלינו רק להמשיך בדרכנו, ולדחוף עוד ועוד לכיוון הזה שאלינו אנו כמהים ומשוועים.
כי באינטואיציה היהודית שלנו אנחנו יודעים בדיוק מה אנחנו מחפשים, ומאין נקבל את הכוח
להגיע לשם.

בע"ה.

**באינטואיציה היהודית שלנו אנחנו
יודעים בדיוק מה אנחנו מחפשים,
ומאין נקבל את הכוח להגיע לשם**

לבקש מהערבים לסלוח לנו

ארז רומס

א. השנה 1993, אני ילד מצפון תל אביב בחופש הגדול בין כיתה ו' לז'. ראיתי באחד מעיתוני הנוער מודעה שמזמינה ילדים להשתתף כמגישים בתוכנית אקטואליה חדשה לילדים, ומכיוון שהייתי ילד שאוהב חדשות הלכתי לאודישן ולשמחתי התקבלתי.

התכנית - 'בננה בום', שודרה בערוץ 2 שהיה חדש אז, ולקחו בה חלק עוד ילדים שהפכו לדמויות מוכרות בעולם הבידור והתקשורת בישראל.

הבמאי - אדם שעד היום נמצא בקצה הקיצוני של השמאל בישראל - אהב את המראה שלי, כובע בייסבול לראשי, ואת הרצינות שלי, והחליט שיום הצילומים הראשון שלי יהיה משמעותי: **נסיעה לעזה, רגע לפני שהיא נמסרת לערבים בהסכם "עזה ויריחו תחילה"**, ונסיעה לגוש קטיף, לבדוק מה יש לשכנים של העזתים לומר בנושא.

ב. בבוקר שמשי של ספטמבר נסעתי לעזה, טיילנו בעיר, אכלתי כדורי בצק מטוגנים בשוק של עזה וראיתי ילדי בית ספר יסודי עומדים בחבורה קולנית מולי ומול המצלמה ושרים את **"ההמנון הפלסטיני"** - **בילאדי בילאדי ("מולדתי")**.

אחרי צילומי האווירה הגעתי לפגוש את המרואיין הראשון: מוחמד, ילד בן 6 שנפצע בבטנו מיירי של צה"ל. אני, ילד טוב שיכון בבלי, יושב מול מוחמד ואבא שלו בבית פרטי בעזה, ואבא שלו תוקף אותי בכל הכוח מול המצלמה - **"מה הילד הזה ראה בחיים שלו שפצעתם אותו ככה? מה הוא עשה כבר, ילד קטן כזה? מה הוא אשם?"**

ואז, הבמאי אמר לי לבקש מול המצלמה מהילד לסלוח לנו. **"מוחמד, אתה חושב שתוכל לסלוח לנו פעם?"**, שאלתי בביישנות.

הילד ענה בערבית ואבא שלו תרגם: "כן, הוא סולח לכם, הוא מבטיח לא לזרוק יותר אבנים, אבל אתם צריכים להבטיח שלא תירו יותר בילדים".

ג. משם המשכנו למרואיין השני, נידאל, ילד בן 13 על כיסא גלגלים. דחפתי את הכיסא שלו כשברקע חוף הים המרהיב של עזה ובעריכה הוסיפו את השיר "זה הקיץ האחרון שלי איתכם". גם כאן, אני שואל את נידאל - שנפצע בעת הפרת סדר מול כוחות צה"ל - **"נידאל, אתה חושב שתוכל לסלוח לנו אי פעם?"** תשובתו - "כן". את הכתבה אני מסיים על גג בעזה ומפריח ממנו יונה לבנה. קיטש אוסלו במיטבו.

ד. מעזה נסענו לצלם בנווה דקלים בגוש קטיף. הקריינית אמרה בפתח לכתבה שלי על גוש קטיף: **"ישנם אנשים שעבורם השלום הוא סיוט אפל. ארז רומס נסע לגוש קטיף לפגוש אותם"**. ואכן פגשתי שם בנווה דקלים את ליה ויואב, שני צעירים מהיישוב.

מהכתבה הזו, כל מה שהשאירו היה צילום הזוי מהפגנה של הימין וברקע השיר "עוד אבינו חי" וחלקי שמע שבהן ליה אומרת שהיא ממש "שונאת את הערבים", ועונה "כן" לשאלה שלי אם היא רוצה טרנספר, ויואב אומר "אי אפשר לסמוך על הערבים, אתה לא יודע למי יהיה סכין ביד".

נסיעה
לעזה, רגע
לפני שהיא
נמסרת
לערבים
בהסכם
"עזה
ויריחו
תחילה",
ונסיעה
לגוש קטיף,
לבדוק מה
יש לשכנים
של העזתים
לומר
בנושא

”אנחנו רואים את הגינות היפות שלכם, את הילדים שהולכים עם ההורים לבית ספר, ואנחנו רוצים שגם בעזה יהיה ככה. שאלת פעם את אבא שלך למה זה לא ככה אצלנו בעזה?”

על השאלה שלי "האם תרצו לגדל את הילדים שלכם כאן בגוש", שניהם עונים "כן" מהדהד. את הכתבה על גוש קטיף ביקש הבמאי שאסיים בטון מבודח המשדר מודעות עצמית, ולומר כך: "ליה ויואב אולי רוצים להישאר כאן, אבל אני לוקח את עצמי כבר עכשיו וחוזר לתל אביב". עולה לרכב ההסעות ומתרחק.

ה. הסיפור האישי הקטן הזה הוא סיפור לאומי גדול בהרבה, על תנועת המלקחיים שבה לפת אותנו השמאל הישראלי בכל השנים האלה: הכשרה עיוורת של האויב הערבי והשחרה נבזית של אלה שהיו שם כדי לשמור עלינו.

ו. שנה אחרי הביקור שלי בעזה עשיתי כתבת 'פולו-אפ' עם שני עיתונאים עזתים, הפעם בתל אביב.

לקחו אותנו לעשות סיבובים בכיכר המדינה, ושם העיתונאים תוקפים אותי: "אנחנו רואים את הגינות היפות שלכם, את הילדים שהולכים עם ההורים לבית ספר, ואנחנו רוצים שגם בעזה יהיה ככה. שאלת פעם את אבא שלך למה זה לא ככה אצלנו בעזה?", ואני, עדיין ילד מבויש, מנומס ותמים, עונה: "אולי כי אין תקציב?", והם נקרעים מצחוק. זה באמת מצחיק. כל כך מצחיק שזה עצוב.

ז. לקח לי עוד עשור לפחות להתפכח מאובססיית השלום שבה גדלתי ולהבין שהסיבה שבעזה אין גינות יפות או ילדים שהולכים בשלווה לבית הספר זה כי כל מה שהאנשים האלה רוצים זה לרצוח יהודים ולהרוס את כל מה שבנינו כאן. העובדה שלימים חזרתי בתשובה והתחתנתי עם מגורשת גוש קטיף נותנת עוד נופך אירוני לביקור ההוא שלי שם.

ח. השמאל יודע טוב מאוד את מה שאנחנו חייבים להמשיך וליישם בכל הכוח - הכל מתחיל בתודעה. אסור לנו לתת לאויבים שלנו ללמד אותנו את זה שוב ושוב על בשרנו.

ט. בשנים האחרונות ישנה מודעות הולכת וגוברת לתודעה מפוכחת ובוגרת. מיזם 'סוללים דרך' יעיד על כך.

כמי שבא מהשמאל ומעולם התקשורת אני חש חובה להעלות למודעות את המניפולציות הרגשיות והציניות בהם משתמשים נגדנו מבית ומחוץ. אין גבול לרמיה ולשקר.

כגון מיזמי אחדות שנועדו לגנוב את ליבכם, למשל: **'אין יותר קפלניסטים ואין יותר ביביסטים'**.

רק דמיינו את ערפאת מקבל פרס נובל לשלום והסיקו מכך מסקנות פשוטות על הנדסת תודעה אגרסיבית.

לזהות רוע כשהוא מכוער, אלים ופניו נוטפות דם, זה לא קשה. אבל כשהוא עטוף בנייר צלופן, מחוייך ומשדר אהבה ואחוה - הרבה יותר מורכב לזהות.

גם במלחמה הזו ננצח בע"ה.

”
**לזהות רוע
כשהוא
מכוער,
אלים ופניו
נוטפות דם,
זה לא
קשה. אבל
כשהוא
עטוף בנייר
צלופן,
מחוייך
ומשדר
אהבה
ואחוה -
הרבה יותר
מורכב
לזהות**

כשהסיפור האמיתי נעלם מן העין

א. מדינת ישראל נמצאת בשעה דרמטית בחייה הלאומיים.
מיהו הריבון? כיצד תיראה המדינה הזו? מה יהיו פניה?

האם תהיה זו מדינה יהודית ודמוקרטית שבה העם הוא הריבון על ידי נבחריו? או שמא יהיו אלה חבורת פקידים 'נאורים' בעלי תפיסה לעומתית לרוח העם?

ב. זה הוויכוח הגדול, וכל השאר הם רעשי רקע משניים. הידיעה המרעישה על כך שגורמים בשב"כ ניסו לסכל את מינויו של ראש השב"כ החדש הייתה צריכה להעסיק היום את כולנו - בעבודה, במילואים, בפינת הקפה ובתור לקופת חולים.
 בכל אתר ואתר. נוער ומבוגרים. דתיים ושאינם דתיים.
 לכאורה, אין טלטה גדולה מזו. זוהי ידיעה שמעידה על חיים תחת משטר אחר מזה שחשבנו.

ג. כעת שאלו את עצמכם שאלה פשוטה: מה היה במוקד סדר היום הציבורי: האם הידיעה החשובה הזו? או שמא עיסוק חסר חשיבות בוויכוח תורני בין הרב יוסף לרב תמיר גרנות?

האם זה העיקר היום? זו הסוגיה המרכזית בחיינו? או שמא ניסיון סיכול המינוי של ראש השב"כ? האם היום עסקנו בעיקר או בטפל? במה שנוגע לסדרי חיינו הציבוריים או במריבה שתשכח עוד כמה ימים? במהות או בסגנון?

ד. איננו שופטים. ייתכן ובאירוע שנראה מאוד חמור ומזעזע היה סיפור קצת אחר. יכול להיות.
 אך בדרך כלל מספיק שיהיה בדל קטן של מידע מחשיד, כדי לפתוח מהדורות ולהרעיד את המדינה על עצם החשד הקל ביותר למעשה כזה.
מדוע הפעם המרחב הציבורי נדם? במה המהדורות המרכזיות התעסקו? למי היה אינטרס להדגיש ממה מזדעזעים ומתי שותקים?

ה. ומי שותק היום, לאחר כ-24 שעות מרגע פרסום הידיעה? ארגוני אחדות למיניהם, כמו 'הרבעון הרביעי' שנוהגים לבקר שחיתויות של פוליטיקאים, שותקים.
 ארגון רבני 'צהר', שיצאו להפגין נגד ראש הממשלה רק על סמך חשד לשחיתות, שותקים.
 נפתלי בנט, המבקש לאחד את העם, שותק.
 נבחר ציבור מהאופוזיציה שותקים.
 מכוני מחקר מסוימים שותקים.
 העולם האקדמי, הידוע בעצמותיו המתפרסמות חדשות לבקרים, שותק.
 תקשורת מסוג מאוד מסוים - שותקת.
ונשיא המדינה, שלאחרונה דיבר "מדם ליבו", שותק.

מדוע הפעם המרחב הציבורי נדם? במה המהדורות המרכזיות התעסקו? למי היה אינטרס להדגיש ממה מזדעזעים ומתי שותקים?

**בדקו מי שותק היום,
ומכאן תסיקו מהם
המוקדים המחייבים
תיקון ושינוי.
שתיקה ומתן לגיטימציה
לחשדות הכבדים הללו
מעידים על חוסר נקיון
כפיים וצביעות**

ו. בדקו מי שותק היום, ומכאן תסיקו מהם המוקדים המחייבים תיקון ושינוי. שתיקה ומתן לגיטימציה לחשדות הכבדים הללו מעידים על חוסר נקיון כפיים וצביעות. בנוסף, הסטת מוקד התודעה למוקדים אחרים בהם כולם מגנים, מתוחכמת מאוד.

ז. המציאות הזו, הגם שהיא מטרידה ולא פשוטה, מפזרת את הערפל מעל חיינו. הכל פשוט יותר להבנה. ואין שמחה כהתרת ספקות.

ננצח בקרב הזה. באורך רוח, בסבלנות, בעקשנות ובאומץ.